

IO2.A – FORMA

Pasakos pavadinimas	VILKAS, LAPĖ IR ERELIS Armėnų liaudies pasaka
Darželio pavadinimas Atsakingas/-i auklėtojas/-ai	Ignalinos „Šaltinėlio“ mokykla „Žiogelių“ gr. (6-7 m.)
Pasakos tipologija	Vietinės tradicijos ☐ Multikultūrinės tradicijos
Pasakotojas	☐ Tėvai Seneliai Globėjas Kita: _____
Vaikų skaičius	<i>Kiek vaikų įtraukta</i> 20
Pasakos aprašymas apie pasakos siužetą, pasakos moralą	„Žiogelių“ grupės vaikučiai ir auklėtojos ir tėvai taip pat panoro sudalyvauti projekte. Pasirinkome Armenų liaudies pasaką „Vilkas, lapė ir erelis“. Grupę lanko armėnų tautybės vaikas, todėl, pasaką sekė Arturo mama. Mama papasakojo vaikams, kad išgirdusi pasaką panyra į minkštus pūkinius patalėlius ir pavirsta maža mergaite. Mamos sekama pasaka išskleidžia savo sparnus ir apgaubia savo ramybe, paslaptimi. Pasakos mergaitėms leidžia pasvajoti apie meilę su princu, gražias vestuves. Berniukams padeda pagalvoti apie karžygius, didvyrius, princus kurie pamilsta pačias gražiausias karalaites. Vaikai išklause sekamą pasaką kūrė popieriaus lape įvairia technika. Piešė su flomasteriais ir pieštukais, kirpo žirkliemis pasakų veikėjus, juos spalvino ir kūrė nuostabią nepakartojamą pasaką. Visos mergaitės norėjo būti panašios į karalaitę, šviesti lyg saulės spinduliai, berniukai - narsiais medžiotojais. Tik nieks nenorėjo būti ragana, kadangi ji labai gobši ir nenaudėlė.
Pasakos galerija: vaikų piešinių, koliažų, plastilino dirbinių nuotraukos	1. Seniai, labai seniai gyveno medžioklis su motina. Jie susirentė miške trobelę ir ten įsikūrė. Sūnus miške medžioja, motina valgyti verda – taip ir stumia dienas. 1 NUOTRAUKA 2. Kartą medžioklis pagavo erelį ir parsinešė namo. Kitą dieną pasigavo lapę, o vėliau – vilką. Juos visus uždarė troboje, tegu sau gyvena. 2 NUOTRAUKA 3. Vieną vakarą grįžta medžioklis namo ir mato: jo paukštis ir žvėrys tupi liūdni, galvas nuleidę. Medžioklis bara motiną: – Kas čia dabar? Gal tu jų nemaitinai, kad tokie liūdni? Motina sako: - Ir ėsti, ir lesti šiandien daviau daugiau negu vakar. Priėjo medžioklis prie įnamių ir klausia: - Erelį, lapute, vilkeli, kas atsitiko.

Būdavote tokie linksmi, o šiandien galvas nukorėte?

Lapė sako: - Visas pasaulis žino, neturim nei sielvarto, nei rūpesčių – tu vienintelis mūsų rūpestėlis. Tiek laiko mus maitini, norime už gerą geru atsilyginti. Mums rūpi, kaip karaliaus dukterį išgauti ir tau per pačią atiduoti. Tavo močia sena, netrukus mirs, kas tada mus prižiūrės?

Medžioklis sako: - Darykit kaip išmanot.

Atrišo jis erelį, lapę ir vilką nuo saitų ir sako: - Eikit, kur norit. Erelis, lapė ir vilkas nėrė laukan.

3 NUOTRAUKA

4. Gudruolė lapė sako:

- Karalius kelia dukters vestuves. Einame į puotą: aš stoisiu šokėjų priekyje, vilkas – gale, o erelis tegul tupia nuotakai ant šydo. Kai tik prieisiu prie durų, tu, ereli, suplasnok sparnais ir užgesink žvakes, paskui čiupk nuotaką ir skrisk. O mudu su vilku bėgsim iš paskos.

Taip ir padarė. Nuėjo jie į vestuves. Erelis nutūpė nuotakai ant šydo, lapė ėmė vesti šokį, o vilkas atsistojo šokėjų gale. Vos jie keletą kartų apsisuko, lapė mirktelėjo ereliui. Tas suplasnojo sparnais, žvakės užgeso. Kilo triukšmas.

4 NUOTRAUKA

5. Erelis čiupo nuotaką. Lapė nėrė pro duris, o vilkas įsimaišė į žmonių būrį. Vestuvininkai ėmė jį taip daužyti, kad vargšelis vos kvapą atgavo. Pagaliau šiaip taip ištrūko ir pabėgo.

5 NUOTRAUKA

6. Erelis nusinešė karalaitę ant kalno viršūnės. Lapė irgi atbėgo. Visi jie laukia, kol vilkas atsiras. O tas šlubuodamas, apsipylęs kraujais, vos vo kojas velka. Suprato lapė, kad vilkas labai įširdęs, eina jo pasitikti ir sako: Suprato lapė, kad vilkas labai įširdęs, eina jo pasitikti ir sako:

- Ko nusiminei, kvaily. Nejau manei, kad taip lengva pagrobti karaliaus dukterį? Juk tu piršlys.

Jeigu pats bijai vargo, mes juo labiau. Greit karalaitė tau kojas mazgos, o mes jai buvę nebuvę.

Išgirdęs tokius lapės žodžius, vilkas ėmė puikuotis, ir pyktis jam atslūgo.

6 NUOTRAUKA

7. Paskui jie užkėlė karalaitę vilkui ant nugaros ir leidosi į kelią. Eina, eina, tik staiga atsigręžia lapė ir mato: juos vejasi kariauna, o karių galybė, lyg žvaigždžių danguje.

Lapė sako: - Lįskim už to kauburėlio. Kai kariauna prisiartins, šokim, žirgai pasibaidys ir raitėlius numes.

Tu, ereli, snapu jiems akis iškaposi, tu, vilkeli, žarnas paleisi, o aš veidus sukandžiosiu. O jei ne jie mus užmuš ir karalaitę atims.

Ak, silpna vilko galvelė: ką lapė sako, tą jis ir daro. Pamatę, kad kariauna čia pat, jie šmurkšt už kauburio. Kai tik kariai prijojo, visi staiga šast ir atsistojo ant kelio. Žirgai pasibaidė, raiteliai nukrito. Vilkas puolė juos draskyti, erelis akis kapoti, o lapė veidus kandžioti. Pagaliau jie visus karius išklojo. Vilkas taip pailso, kad nevalioja net pajudėti.

7 NUOTRAUKA

8. Lapė sako:

- Broleli vilkeli, kelkis, sodinkis karalaitę, metas keliauti.

Vilkas sako:

-Kurgi tai matyta, lapute? Pats kojų nepavelku, kaip dar karalaitę nešiu? Lapė mirktelėjo ereliui ir sako:

-Kokia mums bėda, juk tu piršlys. Jei nori, paliksim karalaitę ir eisim sau. Ką darys vilkas, užsisodino karalaitę ant nugaros ir kėblina.

8 NUOTRAUKA

9. Grįžo jie į medžioklio namus. Vakare pareina vaikas, žiūri – sėdi kertėje mergelė it saulės spindulys!

9 NUOTRAUKA

10. O karalius pasikvietė raganą ir sako jai:

- Prašyk, ko nori, tik surask mano dukterį.

Ragana sako:

-Duosi aukso, kiek pati sveriu?

Karalius sako:

-Tik surask, – sako, – duosiu, kiek prašai.

10 NUOTRAUKA

11. Ragana pakilo, apžergė muštuvį, stvėrė gyvatę vietoj botago ir išskrido ieškoti karalaitės. Tos raganos liežuvingos būta: ji įmanius iš gyvatės kiaušinį išviliotų. Nuėjo ji pas karalaitę ir ėmė verkšlenti: „Esu vargšė keliauninkė, įsileisk mane nakvynės“.

Karalaitėi jos pagailo ir įsileido. Tuoj senė ėmė gundyti jaunamartę:

-Martele mieloji, eime, parodysiu, kokį žirgą turiu.

Karalaitė nuėjo ir pamatė didžiulį muštuvį.

-Oi, močiute, – klausia, – tai toks tavo žirgas?

-Taip, širdede, nagi žvilgtelk vidun, pažiūrėk, kaip dailiai išmargintas.

Karalaitė pasilenkė ir žiūri. Ragana tuoj iš užpakalio ją į muštuvį šlumšt ir uždare. Apžergė tą muštuvį, sutvojo gyvate it botagu ir nuskrido pas karalių.

11 NUOTRAUKA

12. Tegul jie sau lieka, o mes pasiklausysime apie vilką, lapę ir erelį.

Sužinojusi, kad karalaitė pagrobta, lapė sako:

-Ar ne sarmata mums, kad jaunamartę praradom? Ak tu žioplas vilke.

Piršliu save laikai, o kur tavo valdžia? Kelkis, eime jaunamartės parsivesti.

12 NUOTRAUKA

13. Nuėjo jie į karaliaus rūmus ir pasislėpė. Išvydę bevaikštinėjančią karalaitę, ją ereliui ant sparnų užkėlė ir neša medžiokliui.

13 NUOTRAUKA

	<p>14. Lapė paspruko, bet vargšą vilką dvariškiai nutvėrė ir gerai prikūlė. Jis vos galo negavo. Pagaliau šiaip taip vilkas ištrūko ir pasivijo savo bičiulius. Lapė, matydama jį širstantį, klausia: - Broleli vilkeli, ko tu toks piktas? Tas sako; - Mat kokia tu geraširdė! Mane vieną nelaimėje palikai! Lapė ir sako: -Kvaila tavo galvelė! Ar nesupranti, jog pabūgau, kad vėl kas nuotakos neatimtų, o tau vieni juokai priešą nugalėti. Didžiausią minią tu gali pakloti! Vilkui patiko tokia lapės šneka, ir jis nutilo. Pasodino jie vilkui ant nugaros karalaitę ir patraukė.</p> <p>Priėjo jie medžioklio trobelę ir mato – sėdi vargšas liūdnas, rankas nuleidęs. Išvydęs, kad vilkas, lapė ir erelis vėl pačią jam parneša, nudžiugęs pašoko ir apkabino karalaitę.</p> <p>14 NUOTRAUKA</p> <p>15. Jie iškėlė vestuves.</p> <p>15 NUOTRAUKA</p> <p>16. O vilkas, lapė ir erelis padėjo medžiokliui už gerą širdį ir išėjo sau.</p> <p>16 NUOTRAUKA</p>
--	--

Medijos galerija (jei yra
galimybių): kūrybinio
proceso nuotraukos ar
vaizdo įrašai

